

Arrest

nr. 251 547 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Laarsebaan 88
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. STEYAERT, die *loco* advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfrecht van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn Belgische vader.

Op 10 september 2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4. 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/03/2020 werd ingediend door:

Naam: B. C.

Voornaam: I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw (voor de vijfde keer) gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde B. C., A. ([...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter. §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid. 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°. beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Als bewijs van onvermogen wordt een ATTESTATION DU REVENU GLOBAL IMPOSE AU TITRE DE L'ANNEE 2018/2019 n° 12959/19 dd 29.11.2019 voorgelegd van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen belastingen dient te betalen op inkomen verworven uit vermogen of op eigendommen in Marokko: dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- Overmaken van geld via Moneygram: 3/07/2017 van 100€, 5/08/2017 van 200€. 22/06/2017 van 240€, 20/09/2017 van 500€ van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko*
- Schrijven advocaat dd. 12/06/2020*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst, zijn er wel degelijk stortingen geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst, maar aangezien het

onvermogen niet is aangetoond, kan ook niet worden gesteld dat deze stortingen noodzakelijk waren voor het levensonderhoud van betrokkene. Bovendien is betrokkene volgens het rijksregister voor de eerste keer in België geregistreerd op 19/01/2018 en dateren de stortingen van slechts enkele maanden vóór zijn komst naar België. Hoe betrokkene voor deze periode in zijn levensonderhoud heeft voorzien is dus niet geweten.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres (19/01/2018) als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21.05.2015).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit het nazicht van DOLSIS blijkt dat betrokkene heden nog steeds is tewerkgesteld in België bij I. BVBA.. Hij is dus in staat om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. Derhalve kan hij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis. §2, 3° in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden met vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"B.1. Eerste middel: Schending van de artikelen 1 tot 4 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging - manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.41414, RvS 14 februari 20006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

De door verzoeker voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij zowel financieel als materieel afhankelijk is van zijn vader, hij was immers student en heeft geen enkel inkomen. De gemachtigde moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Het Hof van Justitie definieert de notie van het ten laste zijn als de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Belgische referentiepersoon. Verzoeker wijst erop dat de Raad deze interpretatie ook toepast voor beslissingen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker was student in Marokko, tot voor kort hij naar België kwam. Hij heeft niet gewerkt, hetgeen hij heeft aangetoond met belastingfiches. Hij stelt volledig afhankelijk geweest te zijn van zijn vader. Verzoeker voegde het bewijs dat zijn vader verschillende betalingen heeft gedaan via western union.

Zijn afhankelijkheid kan met elk bewijsmiddel worden aangetoond. Verzoeker kreeg een duurzame steun en geen punctuele.

Wat betreft het bewijs van zijn onvermogen verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin is gesteld, aangaande het argument dat niet is aangetoond dat de betrokkene niet in het bezit is van mobiele of immobiele goederen, dat de voorgelegde stukken de financiële afhankelijkheid trachten aan te tonen en er in het administratief dossier geen enkel element is dat de gemachtigde kan toestaan dat de betrokkene van andere bronnen kan genieten.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen. De gemachtigde stelt dat er door verzoeker niet redelijkerwijs betwist kan worden dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft waarvan de feitelijke en waarachtigheid niet kunnen worden getoetst.

Verzoeker heeft reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat hij in Marokko geen belastingen op inkomsten diende te betalen. Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofddeel een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het middel is in die mate gegrond.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht geweigerd van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 40bis §2, 3°, van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om de rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dan wel dat de motivering niet afdoende is, maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij.

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat uit de stukken die hij neerlegde wel degelijk blijkt dat hij financieel en materieel afhankelijk is van zijn vader. Verzoeker voert aan dat hij in zijn land van herkomst een student was en niet over een inkomen beschikte. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar de belastingfiches die hij voorlegde. Betreffende de "*attestation du revenu global impose au titre de l'année 2018/2019*" van 29 november 2019 motiveert de bestreden beslissing dat dit stuk werd opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker en derhalve aanzien dient te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet uitgesloten kan worden. De Raad dient op te merken dat het betrokken stuk uitdrukkelijk stelt dat het werd afgeleverd op basis van verzoekers verklaring op eer. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld heeft door de "*attestation du revenu global impose au titre de l'année 2018/2019*" niet in overweging te nemen.

Wat betreft de voorgelegde geldstortingen van 22 juni 2017, 3 juli 2017, 5 augustus 2017 en 20 september 2017 motiveert de bestreden beslissing dat op basis van deze stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoeker onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hierbij voert verzoeker aan dat het bewijs van ten laste zijn een actieve ondersteuning vereist waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is. Met zijn betoog toont verzoeker echter niet aan dat hij effectief aangewezen was op de stortingen van de referentiepersoon. Bovendien dient de Raad erop te wijzen dat de bestreden beslissing motiveert dat uit het nazicht van DOLSIS blijkt dat verzoeker in België tewerkgesteld is. Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoeker. Verweerder concludeert dat verzoeker in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeker niet ten laste is in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting legt verzoekers advocaat aanvullende stukken neer, namelijk twee inschrijvingsbewijzen van het Marokkaanse ministerie van onderwijs en verschillende rekeninguittreksels. De advocaat van verweerder verzet zich tegen de neerlegging van deze stukken. De Raad merkt op dat deze elementen thans pas voor het eerst voorgelegd worden. Verzoeker kan verweerder dan ook niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de

bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zijn beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“B.2 Tweede Middel : Schending van artikel 8 EVRM

Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé - leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

1) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins -en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé- leven niet worden gerespecteerd.

Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.

Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd.”

3.5. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker betoogt dat de onderhavige weigeringsbeslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van

artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Er moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen verzoeker en zijn vader. De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, met name dat de bloedverwanten in neergaande lijn ten laste zijn van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn). Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor familieleden in opgaande lijn van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Thans blijkt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat hij niet kan aantonen ten laste te zijn van zijn vader. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT